

Življenjepis Maria Sepija

Od sindikalnega aktivizma do boja za evropski socialni model

Korenine evropske življenjske poti: Mladi evropski federalisti

Moje življenje se prepleta z življenjem Odbora že od konca šestdesetih let, ko sem se začel približevati z evropskimi temami; še zlasti me je zanimalo vprašanje socialne Evrope. Temu so botrovale izkušnje v evropskem federalističnem gibanju, v organizaciji Mladi evropski federalisti, kjer sem bil sekretar rimske sekcije.

Po letu 1966 sem se kot raziskovalec na Inštitutu za mednarodne zadeve IAI (Istituto affari internazionali) ukvarjal s socialno in sindikalno politiko v Evropi. Tako sem imel priložnost spoznati Odbor in z njim sem od leta 1969 do 1974 sodeloval kot strokovnjak za odnose s sredozemskimi državami.

Usoda je hotela, da je bilo moje prvo delo v tem inštitutu, ki mu je predsedoval Altiero Spinelli, ocena nekega eseja o vlogi Evropskega ekonomsko-socialnega odbora.

V sedemdesetih in osemdesetih letih sem bil dejaven predvsem kot sindikalst Italijanske konfederacije delavskih sindikatov CISL (Confederazione Italiana Sindacati dei Lavoratori), najprej kot strokovnjak za mednarodno politiko, pozneje pa kot nacionalni sekretar Italijanske zveze kovinarjev FIM (Federazione italiana metalmeccanici), odgovoren za industrijsko in pogodbeno politiko.

Ker sem se v tistih letih močno posvečal pomenu letalskega in avtomobilističnega sektorja, sem bil med protagonisti, ki so sindikat pripravili k podpisu sporazuma s Fiatom v letu 1984, s katerim se je končala dolgotrajna kriza, ki se je začela po bitkah iz osemdesetih let.

Ta sporazum je omogočil, da so se v podjetje vrnili delavci, ki so ostali zunaj, in da je bil z vidika sindikalnih pogajanj dosežen pomemben rezultat; to se je zgodilo v času, ko so se morali delavci tako v Italiji kot drugod po Evropi močno bojevali za svoje pravice in se soočati z odločilnimi socialnimi premiki.

Osrednja zamisel v sindikalnem delovanju: socialni razvoj

Od tistih let sem na vseh položajih, ki sem jih imel v sindikatu, vedno poskušal slediti istemu vodilu: delovati za socialni razvoj.

Ta element je tudi eden od razlogov obstoja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora, ki mu je Rimska pogodba z ustanovitvijo leta 1958 že od vsega začetka podelila temeljno odgovornost za uresničevanje evropskega socialnega modela.

Zamisel o spodbujanju socialnega razvoja je navdihovala moje nadaljnje delovanje tudi na področju mednarodnega sodelovanja, ko sem v začetku devetdesetih let postal direktor Sindikalnega inštituta za sodelovanje pri razvoju ISCOS (Istituto Sindacale per la cooperazione allo sviluppo).

Na tem položaju sem se ukvarjal z različnimi projekti z državami v razvoju, delal z institucijami za sodelovanje na italijanski in evropski ravni ter skrbel, da so odnosi s tretjimi državami potekali v duhu enakega razvoja civilne družbe s Severa in Juga.

Moja prizadavanja za spodbujanje sodelovanja z državami, kot so Mozambik, Mali, Čile in Brazilija, so se osredotočala na usposabljanje, preusmerjanje z poklicnim dejavnostim, ki zagotavljajo samouresničitev, spodbujanje sodelovanja med socialnimi kategorijami različnih gospodarskih sektorjev in zavzemanje za uresničevanje sindikalnih svoboščin.

Kar se tiče Brazilije, sem imel aktivno vlogo v boju proti diktaturi, ki ga je vodil sedanji predsednik Lula. Veliko sem se ukvarjal z usposabljanjem na sindikalni šoli, ustanovljeni v mestu Belo Horizonte, kjer je Fiatova tovarna.

Ker sem bil vedno član sindikalnih organizacij na evropski ravni, kot je npr. Evropska zveza kovinarjev FEM (Federazione europea Metalmeccanici), je bila v središču mojega delovanja vedno Evropa; spodbujal sem sodelovanje nacionalnih sindikatov v evropskem gibanju ter s tem skušal prispevati k preseganju ideoloških delitev in ovir za združitev v Evropi.

Evropski ekonomsko-socialni odbor

Član Odbora sem postal leta 1995, leta 2002 pa sem bil izvoljen za predsednika skupine delojemalcev (II. skupine).

V Odboru sem velik del svoje energije posvetil temeljitemu proučevanju gospodarskih vprašanj ter evropske gospodarske in socialne politike.

Med najpomembnejšimi mnenji, za katera sem bil poročavalec, bi želel opozoriti na mnenje na lastno pobudo iz leta 2002 o težnjah, strukturah in institucionalnih mehanizmih mednarodnih trgov kapitala.

Med drugimi temami, ki sem jih pogosto obravnaval v svojih mnenjih, so bile konkurenčna politika, evropska industrijska politika in monetarna unija – s sodelovanjem v študijski skupini, ki je oblikovala mnenje Odbora o ekonomski in monetarni uniji – ter lizbonska strategija.

Od letos imam čast, da lahko vse te izkušnje nadgradim z vlogo predsednika Odbora v naslednjih dveh letih.

Povedal sem že, katere bodo prednostne naloge mojega predsedovanja. Na koncu bi jih želel preoblikovati v dva osrednja institucionalna cilja, na katera bomo morali osredotočiti naše delovanje, da bi Odboru odprli perspektivo, ki bo resnično usmerjena v prihodnost: nova lizbonska strategija po letu 2010 in uveljavitev nove evropske pogodbe, ki ponuja več pravic in več sodelovanja.

Upam, da sem vsaj delno obrazložil, kako je moje dosedanje delovanje oblikovalo moje cilje za predsedovanje v obdobju 2008–2010.

Vendar se želim za uresničitev teh ciljev opreti na zgodovino Odbora; prizadeval si bom torej združiti obe poti, da bi zagotovili napredok, inovacije in nadaljnje dosežke.

V trenutku, ko zapuščam vlogo "predstavnika ene strani", ki me je spremljala na vsej moji poti delovanja v Odboru, in prevzemam odgovornost za celoto, se zavedam težavnosti te spremembe, vendar so mi v utehu dobri odnosi, ki sem jih vzpostavil s člani vseh skupin Odbora.

Pravice in solidarnost kot vodila globalizacije

PREDSEDNIK MARIO SEPI: 2008–2010

Za stik s predsednikom Mariom Sepijem:

E-naslov: mario.sepi@eesc.europa.eu

Tel: +32 25469297

Faks: +32 25469752

SL

Sporočilo predsednika Maria Sepija

Pravice in solidarnost kot vodila globalizacije

Solidarnost kot sodelovanje pri skupnem projektu ...

Pojmovanje solidarnosti je pogosto omejeno na čustveno področje, posamezniku ali kolektivno, v vseh primerih pa je povezano z voljo, enostransko in svobodno izbiro.

Geslo mojega predsedovanja – Pravice in solidarnost kot vodila globalizacije – se nanaša na drugo pojmovanje solidarnosti, na tisto namreč, ki se je utrdilo v evropski zgodovini. To je solidarnost, ki pomeni vzajemnost in sodelovanje, upoštevanje drugih in aktivno soudeležbo.

To pojmovanje je v nasprotju z nekaterimi pojmi, razširjenimi v našem besednjaku, kot je npr. v mednarodnem sodelovanju razlikovanje med državami donatorkami in državami v razvoju, ki pa ga najdemo tudi v duhu dobrodelnosti ali v "compassionate conservatism" ("usmiljenem konzervativizmu").

Solidarnost ne pomeni nekoga, ki daje, in nekoga, ki prejema, še toliko manj pa usmiljenje in sočutje; ne pomeni nekoga, ki odloča, in nekoga, ki čaka brez pričakovanja. Pač pa pomeni združitev neenakih položajev za sodelovanje pri skupnem projektu.

... otipljivo izoblikovana v pravu ...

Takšno pojmovanje solidarnosti se je v stoletjih oblikovalo v državne organizacije, pravne pridobitve in pozitivno pravo. Na ta način so iz spontane dobrodelnosti oblastnikov nastale pravice za ljudi brez oblasti. Prav skok kakovosti, do katerega je v zadnjih stoletjih prišlo pri pojmovanju solidarnosti, izkristalizirane v pravu, v orodjih za prerazielitev (davčnih sistemih, kolektivnih pogajanjih, državi blaginje) in v stremljenju po enakosti, je na koncu dobil otipljivo obliko v evropskem socialnem modelu. Ta je po eni strani eden od razlogov obstoja naše civilizacije, po drugi pa gonilna sila, ki omogoča njen razvoj.

... in orodje konkurenčnosti

Paradoks je v dejstvu, da se to pojmovanje solidarnosti ne osredotoča samo na kakovost, zamisel o družbi ali skupek vrednot naše civilizacije: je tudi orodje konkurenčnosti za obvladovanje izzivov globalizacije.

Tako pojnovana solidarnost lahko gospodarstvo prisili v vse bolj pospešen razvoj kakovosti, in to tako, da dviguje celotno raven gospodarskih in družbenih procesov, daje družbi stabilnost in preprečuje socialne in okoljske katastrofe, do katerih bi prišlo, če bi stremljenje po konkurenčnosti temeljilo izključno na zmanjševanju stroškov in konfliktih v družbi.

Stremljenje po solidarnosti ne pomeni nasprotovanja globalizaciji.

Globalizacija je proces, ki poteka; solidarnost je celota ukrepov in ciljev, ki omogočajo izkoriščanje potenciala gospodarskega in družbenega razvoja, to pa sta napredek civilizacije in enakost za ves planet.

Predsednik Mario Sepi: 2008–2010

Povzetek programa

Po prvih petdesetih letih Odbora ...

Začetek tega predsedovanja sovpada s petdesetletnico Evropskega ekonomsko-socialnega odbora, kar mojemu mandatu daje dvojno odgovornost: treba je ovrednotiti zgodovino Odbora, obenem pa zagotoviti, da bo usmerjen v prihodnost.

Petdesetletnica EESO je sovpadla tudi z evropskim letom medkulturnega dialoga.

EESO ima pri tem zelo pomembno vlogo: ker je glasnik organizacij civilne družbe, je lahko sinteza in odraz socialnih in kulturnih razlik.

Institucija, kjer različni akterji civilne družbe predlagajo rešitve, dogovorjene v okviru posvetovalne vloge za podporo zakonodajnim in izvršnim institucijam EU.

Obravnavanje perspektive EESO v obdobju po letu 2008 pomeni zavzemanje za razvoj velikega potenciala, ki ga ima EESO

- kot pobudnik za spreminjanje naših družb in
- za ohranjanje evropskega socialnega modela.

Oceniti posledice političnih ukrepov na naše družbe

Kot pove moje geslo, nameravam delo Odbora usmeriti h konceptu solidarnosti in pravic.

Čeprav dve leti nista zelo dolgo obdobje, je to idealen čas za utrditev nekaterih nalog in oblikovanje odtisa, ki naj kaže v prihodnosti in na močnejšo vlogo Odbora v okviru institucij Skupnosti naselij.

Če želimo zagotoviti, da bo glas Odbora odražal razmišljanje družbenih organizacij, bo treba spodbujati ocenjevanje dejanskega vpliva evropskih političnih ukrepov, kadar se izvajajo na naših družbah.

V ta namen je treba čim prej poznati posledice evropskih odločitev.

Odbor ima prek svojih članov in ustreznih organizacij dostop do izvrstne mreže, s pomočjo katere lahko na terenu ocenjuje vpliv direktiv in evropskih politik. Prizadevati si moramo, da bi opravili to naložo.

Samo tako bo Odbor lahko podprt evropske institucije in njihove odločitve, v različnih nacionalnih in organizacijskih okvirih pa bo tudi zmožen odgovarjati na naslednja vprašanja: Kakšne so bile posledice te odločitve za različne družbene skupine? Kako je vplivala na odnose v industriji? In na socialni ter državljanski napredek v posameznih državah?

Tri velike prednostne naloge

Lizbonska pogodba vsebuje več členov, ki krepijo **participativno demokracijo**.

Odbor mora predvsem proučiti načine za učinkovito izvajanje teh členov v praksi, in sicer s krepitvijo svoje vloge v procesu posvetovanja in tako, da v polni meri izkoristi zakonsko pravico do ljudske pobude, ter končno, da te elemente posvetovanja in obveščanja civilne družbe prenaša v sekundarno zakonodajo in v praks.

Hude razpoke v naši družbi in prelom s tradicionalnimi socialnimi pogajanji med podjetniki, sindikati in vladami, ki smo mu priča, zahtevajo izboljšanje kakovosti gospodarskih struktur.

Druga prednostna naloga je zato **lizbonska strategija**.

Ta strategija je temeljni projekt: sodelovanje z drugimi institucijami za soočanje s problematikami posodabljanja, družbe znanja, mednarodne konkurenčnosti, raziskav, pravic Evropejcev kot državljanov in kot delavcev – to je ključ za prispevek k obnovi naših družb.

Zdaj je pravi trenutek za posredovanje novih predlogov institucijam, državam članicam, socialnim partnerjem in drugim organizacijam, povezanim z Odborom.

Cilj teh novih predlogov mora biti predvsem prenova proizvodnih struktur evropske družbe. Vendar tega ni mogoče uresničiti brez boljšega varstva pravic in ohranjanja ustreznih življenjskih razmer.

Iz tega izhaja tretja predostnna naloga: **pravice** in evropski socialni model.

Od bitke za začetek veljavnosti Listine EU o temeljnih pravicah do bitke za uveljavitev njenega dejanskega izvajanja na vseh ravneh.

Novi "socialni pakt", ki ga tvorijo prav Listina EU o temeljnih pravicah in določbe Lizbonske pogodbe, mora postati konkretna politika. Prvi korak je posodobitev socialne agende. Za zagotovitev socialne jasnosti, nujne tudi za povrnitev pravne in socialne govorosti evropskim državljanom, je treba razjasniti pravila delovnega prava in opredeliti razmerja med evropskimi in nacionalnimi ukrepi, tudi pogodbenimi.

Posredovanje pomembnih sporočil: pomen komunikacije

Odbor bo moral namenjati prednost povezovanju političnih razprav z aktualnimi dogodki. Temeljnega pomena je dokazati, da lahko Odbor ustrezno in pravočasno obravnava teme, ki izvirajo iz institucionalne razprave. V okviru zunanjne komunikacije se bo treba osredotočiti na strategijo, ki bo vključevala tudi aktivnosti drugih evropskih institucij, da bi okreplili sodelovanje in povečali težo Odbora v okviru njegovih pristojnosti.